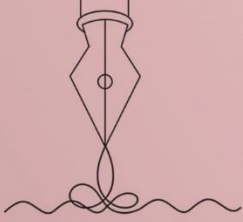

CATALÀ – categoria A

LA FOIETA

A mon pare

D'eixa olivera ahí on la veus, que hui
passa la gent i no saps ni que està,
el guarda deia sempre que passava
que no n'hi havia un altra de més gran
ni en tot el terme de la Vall ni en Nules.
Era un bon tros, esta foieta, bo!
Mon pare deia que estes oliveres
les havien plantades els moriscs.
No veus quins troncs més guapos tenen totes?
Allà on vius tu planteu les oliveres
com si foren fruitals, arregladetes.
Ací es deixa més l'arbre. Era un bon tros.
Se l'estimaven poc! Tenia aljub
i ací a este avall que fa creixia tot.
Mira-la bé, si és gran, jo de deu anys,
era el doble, que una branca va caure,
més de mitja. Ja ho crec que més de mitja.
En esta olivereta jo he nascut.
Estava abatollant-la, de xiquet,
i encara sort que vaig veure unes vespes,
tres o quatre, que em van volar pels morros.
"Açò què és tanta vespa?" I mire en terra
i n'hi havia un vesper més gran que una olla.

Tu imagina't si el xafe on estaria!
Tiren al coll, les vespes, a ofegar.
Li ho vaig dir a mon tio i ja no sé
què van fer amb les vespes. Quins dos mons!
Ara tot de cotxets i furgonetes.
Abans u com el iaio, amb el saquet,
de bon matí venia a poc a poc
i tornar era el cotxe de les cinc
que passava per eixa carretera,
el cotxe de Sogorb. Les cinc serien,
que alguns mesos les sis seria tard.
Veus quines vides? Pos tot s'ha acabat.

Manuel Roig Abad